

Arrest

**nr. 66 965 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van Antwerpen van 12 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. HERMANS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, dient op 18 maart 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-burger, als werknemer of werkzoekende. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 17 juni 2010, de volgende documenten voor te leggen: arbeidscontract, loonbriefjes, bewijs inschrijving bij VDAB, bewijs sollicitatiebrieven of reële kans op tewerkstelling.

Op 19 juni 2010 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt aan verzoekster een bijkomende termijn toegestaan om alsnog de vereiste documenten over te maken. Deze beslissing wordt op 3 maart 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verzoekster legt geen documenten voor.

Op 12 mei 2011 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 18 maart 2010 door S., L.M., geboren te L.M., Angola, op (...), van ITALIE nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Betrokkene legde geen werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art. 50, §2, 1°). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien hij/zij geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art. 50, §2, 3°).

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de RL 2004/38, schending van artikel 40 Vreemdelingenwet

- De bestreden beslissing stelt het volgende:

In uitvoering van artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 18 maart 2010 door S., L.M., geboren te L.M., Angola, op (...), van ITALIE nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Betrokkene legde geen werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art. 50, §2, 1°). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien hij/zij geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art. 50, §2, 3°).

-Verzoekster is het niet eens met de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing op verschillende punten onwettig is en in strijd met de opgegeven wetsartikelen:

1.

Artikel 40,§4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en art. 50, §2, 4^a bepalen resp:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

En

“het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;”

Verzoekster is naar België gekomen niet als werkzoekende, noch als werknemer zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk bepaalt maar als een EU-onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Volgens het Koninklijk Besluit komen ook in aanmerking die bestaansmiddelen die de vreemdeling daadwerkelijk via een derde verkrijgt. Verzoekster die onderhoudsgelden ontvangt van haar ex-man komt bijgevolg in aanmerking voor art. 40 van de Vreemdelingenwet. Door hier anders over te oordelen schendt de bestreden beslissing artikel 40 van de Vreemdelingenwet evenals art. 50 van het Koninklijk Besluit.

2. De bestreden beslissing is in strijd met artikel 50 van het Koninklijk Besluit dat voorziet in een onmiddellijke inschrijving in het wachtregister op voorlegging van het bewijs van het EU-burgerschap. In casu werd eerst een woonstcontrole gedaan alvorens verzoekster in te schrijven. Deze handelswijze is onwettig.

3.

De bestreden beslissing is tenslotte strijdig met de Burgerschapsrichtlijn (RL 2004/38) en meer bepaald de bepaling van artikel 50, §2, 1° van het Koninklijk Besluit in strijd met de RL.

De verplichting voor EU-werknemers om een bijlage 19bis ofwel werkgeversattest voor te leggen is onwettig. Op basis van het Unierecht zou een gewoon arbeidscontract moeten volstaan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat zij geen werkgeversattest voorlegde.

Deze voorwaarde is onwettig en in strijd met de RL 2004/38.

De beslissing schendt daarom de opgegeven wetsartikelen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster heeft nagelaten de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering verder uit te werken. Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat er *in casu* geen sprake kan zijn van een schending van de motiveringsplicht. De administratieve beslissing vermeldt volgens de verwerende partij immers duidelijk de reden en werd geheel conform de regelgeving terzake ter kennis gebracht aan verzoekster. De verwerende partij vervolgt dat verzoekster als EU-burger een aanvraag heeft ingediend als werknemer of werkzoekende en dat conform de wetgeving verzoekster reeds bij haar aanvraag tot vestiging werd gevraagd om een aantal documenten neer te leggen. *In casu* somt de bestreden beslissing de documenten op waarvan aan verzoekster werd gevraagd deze neer te leggen en stelt ze dat verzoekster de gevraagde documenten niet heeft bijgebracht en er bijgevolg terecht kan worden besloten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. De verwerende partij stelt verder dat er dient vastgesteld te worden dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf aan verzoekster wordt geweigerd. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat verzoekster heeft nagelaten het gevraagde document af te leveren. De verwerende partij is dus van oordeel dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan en dat bovendien het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk maakt om na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij meent verder dat ook aan de materiële motiveringsplicht is voldaan aangezien de feitelijke gegevens juist waren. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster een aanvraag indiende als werknemer of werkzoekende en dat daarbij uitdrukkelijk werd gevraagd om uiterlijk op 17 juni 2010 een aantal documenten voor te leggen. Verzoekster bleef in gebreke maar kreeg een bijkomende termijn om de nodige documenten alsnog voor te leggen. Ook in deze beslissing werd duidelijk vermeld welke documenten dienden te worden voorgelegd. Opnieuw liet verzoekster na de nodige documenten binnen te brengen met het gekende

gevolg. Verzoekster bewijst niet dat zij de gevraagde documenten heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, integendeel in haar verzoekschrift geeft zij zelf aan dat dit voor de beslissing niet werd afgeleverd. Verzoekster toont aldus geenszins aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat de beoordeling ervan niet correct was of dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen. De bestreden beslissing steunt volgens de verwerende partij op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven. De materiële motiveringsplicht is dan ook niet geschonden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de EU-richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) wijst de verwerende partij erop dat Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. De lidstaten dienen de richtlijnen om te zetten in hun nationale wetgeving. Het staat vast dat de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de omzetting van bovenvermelde richtlijn beoogt. Ook artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermeldt dat dit besluit de bepalingen integreert inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn van 2004/38 zodat het middel derhalve onontvankelijk is.

Verwerende partij wijst er in haar nota op dat verzoekster zich destijds bij de verwerende partij heeft aangeboden met een vestigingsaanvraag als EU-burger, als werknemer of werkzoekende. De aanvraag van een verklaring van inschrijving van 18 maart 2010 werd in die zin opgesteld en door verzoekster ondertekend. Geheel conform de wettelijke bepalingen terzake werd verzoekster aangemaand de nodige documenten over te maken. Verzoekster heeft nagelaten dit te doen. Waar verzoekster aanvoert dat de verplichting voor EU-werknemers om een bijlage 19*bis* of een werkgeversattest af te leveren onwettig zou zijn en dat volgens het Unierecht een gewoon arbeidscontract zou moeten volstaan, betwist de verwerende partij in haar nota deze stelling. Uit de stukken van het dossier blijkt volgens de verwerende partij dat een werkgeversattest of een arbeidscontract en loonbriefjes werden gevraagd en dat verzoekster aldus niet kan voorhouden dat zij niet de kans heeft gekregen om de nodige bewijzen voor te leggen.

Vervolgens repliceert de verwerende partij in haar nota dat waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij niet naar België is gekomen als werknemer of werkzoekende maar als EU-burger die beschikt over voldoende bestaansmiddelen en dat bijgevolg artikel 40, § 4, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op haar van toepassing zijn, zij dit *post factum* laat weten en dat zij dit voorheen nooit heeft aangegeven. Verzoekster heeft volgens de verwerende partij ook nooit het bewijs getoond van inkomsten van welke aard dan ook, laat staan van onderhoudsgeld afkomstig van haar ex-man. De verwerende partij wijst erop dat zij zich destijds baseerde op de informatie die zij verkreeg van verzoekster. De aanvraag van 18 maart 2010 werd dan ook in die zin opgesteld. Verzoekster ging hier volgens de verwerende partij mee akkoord, hetgeen onbetwistbaar blijkt uit de handtekening op dit document. Nooit werd enige inhoudelijke opmerking geleverd door verzoekster. Ook de inhoud van latere aanmaningen werden nooit betwist. Verzoekster kan volgens de verwerende partij redelijkerwijze niet volhouden dat een verkeerde toepassing zou gemaakt zijn van de regelgeving indien zijzelf manifest in gebreke blijft om correcte informatie te verstrekken over haar vestigingsaanvraag.

Tenslotte stelt de verwerende partij dat zij betwist dat er een woonstcontrole zou gebeurd zijn voor de inschrijving. Verzoekster formuleerde op 18 maart 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie en dit als werknemer of werkzoekende. De woonstcontrole werd volgens de verwerende partij gevraagd op 18 maart 2010 na de inschrijving in het wachtregister zoals voorzien in de onderrichtingen en op 17 februari 2011 werd een nieuwe woonstcontrole gevraagd wegens adreswijziging van Borgerhout naar Berchem. Verzoekster bewijst in het geheel niet dat de woonstcontrole zou gevraagd zijn voor de inschrijving.

3.3.1. Vooreerst voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zonder te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 50, § 2, 1° en 3° en 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, dat verzoekster geen werkgeversattest voorlegde en geen enkel bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing op verschillende punten onwettig is en in strijd is met artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Vooreerst stelt verzoekster dat zij niet naar België is gekomen als werkzoekende noch als werknemer zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk bepaalt, maar dat zij als EU-onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen naar België kwam. Verzoekster stelt vervolgens vast dat bestaansmiddelen die de vreemdeling via een derde verkrijgt volgens het Vreemdelingenbesluit ook in aanmerking komen zodat zij, vermits zij onderhoudsgelden ontvangt van haar ex-man, in aanmerking komt voor artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende op 18 maart 2010. In deze aanvraag wordt duidelijk vermeld dat verzoekster om een verklaring van inschrijving verzoekt als werknemer of werkzoekende. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 19. Tevens werd verzoekster verzocht binnen de drie maanden, en ten laatste op 17 juni 2010, de volgende documenten over te leggen: arbeidscontract, loonbriefjes, bewijs inschrijving bij VDAB, bewijs sollicitatiebrieven of bewijs reële kans op tewerkstelling. Verzoekster heeft de bijlage 19 ondertekend en zij werd in het bezit gesteld van een afschrift. Het is duidelijk dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekster beschouwde als een aanvraag van een verklaring van

inschrijving als werknemer of werkzoekende en deze aanvraag alzo ging onderzoeken. Verzoekster wist dit, aangezien ze de bijlage 19 heeft ondertekend en de verwerende partij haar vroeg om documenten bij te brengen die moeten aantonen dat zij een werknemster ofwel een werkzoekende is.

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de burgemeester ten aanzien van verzoekster op 19 juni 2010 een beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij oordeelde de burgemeester dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf aangezien ze geen werkgeversattest heeft overgelegd noch een bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende. Verzoekster werd door deze beslissing nogmaals in kennis gesteld van het feit dat de verwerende partij haar aanvraag onderzocht als een aanvraag tot inschrijving als werknemer of werkzoekende. Verzoekster heeft deze beslissing ondertekend. Op 12 mei 2011 nam de verwerende partij ten slotte de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande wist verzoekster dat haar aanvraag werd beschouwd en onderzocht door de verwerende partij als een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Zij heeft hiertegen nooit enig bezwaar geuit of aan de verwerende partij laten weten dat zij een aanvraag wenste in te dienen als EU-onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster toont niet aan dat zij een aanvraag indiende als EU-onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Daarenboven heeft verzoekster nooit enig document bijgebracht waaruit zou moeten blijken dat zij een EU-burger is die over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan de verwerende partij aldus niet worden verweten de aanvraag van verzoekster niet te hebben onderzocht als een aanvraag als EU-onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen aangezien verzoekster hiervan geen melding maakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op correcte wijze de toepasselijke wetgeving heeft toegepast.

Uit de stukken van het dossier blijkt, zoals hiervoor werd aangegeven, dat verzoekster een aanvraag deed van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

*“ §4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Na haar aanvraag wordt verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatie attest en een bijlage 19 en daarin wordt haar meegedeeld dat zij ten laatste op 17 juni 2010, de volgende documenten diende over te leggen: arbeidscontract, loonbriefjes, bewijs inschrijving bij VDAB, bewijs sollicitatiebrieven of bewijs reële kans op tewerkstelling. Dit alles is in overeenstemming met artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Vervolgens diende de gemeente, na het verstrijken van de bijkomende termijn, na te gaan of verzoekster de vereiste documenten had overgemaakt. Dit was *in casu* niet het geval, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en wordt ook niet door verzoekster betwist in haar verzoekschrift. De gemeente nam op 19 juni 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd haar een bijkomende maand gegeven om deze documenten over te maken. Na het verstrijken van deze bijkomende maand en nadat bleek dat verzoekster opnieuw geen bijkomend document had overgemaakt, kon de gemeente dan ook redelijkerwijs en zonder machtoverschrijding, zoals artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het voorziet, het verblijf van meer dan drie maanden weigeren en een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, gezien de vereiste documenten niet werden overgemaakt, en concluderen dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Verzoekster kan *in casu* niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij een verkeerde toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft gemaakt.

3.3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 omdat dit artikel voorziet in een onmiddellijke inschrijving in het wachtregister op voorlegging van het bewijs van het EU-burgerschap en dat de verwerende partij eerst een woonstcontrole heeft gedaan alvorens haar in te schrijven.

Artikel 50, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 1.- Een burger van de Unie die zijn burgerschap bewijst overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, kan bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen door middel van de bijlage 19.

Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.”

Hieruit blijkt dat de burgemeester of zijn gemachtigde gemachtigd is om een woonstcontrole uit te voeren. De Raad merkt vervolgens op dat de bestreden beslissing *in casu* de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan welk belang zij heeft met deze kritiek die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing vermits de bestreden beslissing haar een verblijf van meer dan drie maanden weigert aangezien ze niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van dit recht.

Verzoekster voert tenslotte de schending aan van de richtlijn 2004/38 omdat artikel 50, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in strijd is met deze richtlijn. Volgens verzoekster is de verplichting voor EU-werknemers om een bijlage 19*bis* ofwel een werkgeversattest voor te leggen onwettig aangezien volgens het Unierecht een gewoon arbeidscontract zou moeten volstaan. Verzoekster vervolgt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij geen werkgeversattest voorlegde en dat deze voorwaarde volgens haar onwettig is en in strijd met de richtlijn 2004/38.

Daargelaten de vraag van de directe werking van de richtlijn 2004/38, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geen enkel document bijbracht dat aantoonde dat zij een werknemster of werkzoekende is. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift. Verzoekster bracht dus ook geen arbeidscontract bij. Verzoekster heeft aldus geen belang bij de door haar gesuggereerde verkeerde omzetting van de richtlijn 2004/38 doordat artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de verplichting voor EU-werknemers inhoudt om een bijlage 19*bis* ofwel een werkgeversattest voor te leggen indien een werknemer of werkzoekende Unieburger een verblijf van meer dan drie maanden zou aanvragen.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringplicht, artikel 40 van de vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/38 kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET